

เกี่ยวก้อย

บทที่ 15

มันคงไม่ใช่ชาวดีแน่ๆ กลดเป็นพี่ชายของฉัน...!

พี่ชายที่หนีจากบ้านเมื่อฉันยังเล็ก ตอนนั้นเขาอายุเพียงสิบปีเท่านั้น แต่ว่าเขาไปไกลและไม่กลับมาอีกเลย

ฉันตกตะลึงฟังคำบอกเล่า พุดอะไรไม่ออกอยู่นาน

เขาเล่าว่า “ที่แรกพี่กลับบ้านไม่ถูก แล้วยังถูกคนที่ไปขออาศัยอยู่ด้วยควบคุมตัวบังคับให้ทำงาน แต่พอโตพอที่จะกลับ ก็ไม่มีใครอยู่ที่บ้านแล้ว”

“แม่ตาย....”

“แล้วเธออยู่กับใคร”

“อยู่กับพวกของเจ้าผีร้าย ที่พี่ทิ้งไว้ให้อยู่ด้วยยังงี้ล่ะ...”

ฉันทกริดเสียง “พอใจหรือยัง เสียใจไหมที่ฉันยังมีชีวิตอยู่”

กลดนิ่ง สีหน้าหม่นหมอง

ฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมกลดจึงปลื้มตัวหนี เขารู้ว่าฉันเป็นน้องสาวแท้ๆ ของเขาเอง... มันช่างเป็นเรื่องน่าอดสู ที่เขารู้ความจริงข้อนี้ขณะที่เรากำลังคลอเคลียกันเพียงคนรัก

ฉันเองพอรู้ ก็รับความจริงไม่ได้! ฉันอยากให้เขาหายวับไปเดี๋ยวนั้น อยากกระโจนกลับลงไปใต้น้ำให้รู้แล้วรู้รอด...!

ฉันปฏิเสธไม่ยอมไปโรงพยาบาล มันคงเป็นเรื่องใหญ่ หากพวกเขาพบสารเคมีอะไรในตัวฉัน และอย่างที่บ้าๆ เคยว่า... ฉันหัวแข็งกะโหลกหนาตายยาก ไม่นานก็ลุกเดินได้ ฉันไม่ยอมกลับบ้านป่าเปลย คงลำบากแน่ๆ ถ้าต้องอยู่กับลุงสมชิตในเวลาที่ไม่มีความแข็งแรงจะปกป้องตัวเอง กลดจึงทำตามคำฉันขอ...พากลับไปที่บ้านของมดแดง เขาเองหวังจะพูดจากันให้รู้เรื่องที่มาแดงให้ฉันใช้ยาเมา โชคดีที่เขาขับรถยนต์มา มันเป็นของเจ้านายที่เขาเคยพูดถึง

แต่แล้วกลดกับมดแดงก็ทะเลาะกันรุนแรงแทบจะต่อยตีกัน เถกิงกลัวมดแดงจึงไม่กล้าสอดแทรก ส่วนพินีสาก็ทางกันต้องรื้อให้ขอร้อง

“คุณกลับไปก่อนเถอะกลด”

“ก็ได้” กลดหันขวับมาคว้าข้อมือฉัน “ไป ต้อยตึง”

ฉันสะบัดหนีทันที “ไม่ไป!”

“อ้าว ทำไมล่ะ”

“ต้อยตึงไม่ไปกับพี่กลด!”

“แต่พี่เป็นพี่ชายของเธอนะ”

“ฉันไม่มีพี่!” ฉันตะโกนใส่แล้วหนีเข้าห้อง กลดทำอะไรไม่ถูกได้แต่หันไปคาดโทษกับมดแดง

“จำไว้ ถ้าให้ยาต้อยตึงอีกละก็จะได้เห็นดีกัน”

แล้วเขาก็กลับไปแต่ลำพัง

พินีสเองเพิ่งรู้เรื่องที่มาแดงใช้ยาแล้วยังพาฉันไปรับยาไปด้วย จึงต่อว่าต่อขานนึ่งร้องไห้ มดแดงเองก็สำนึกผิด บอกพินีสว่า

“หนูจะเลิก”

“ยังไง จะเลิกได้อย่างไร ทำได้จริงหรือ” พี่สาวกริดเสียงร่ำไห้

“ได้ซี หนูจะทำให้ได้”

“แล้วต้อยตึงล่ะ”

“ต้อยตึงเลิกไม่ยากหรอก เพราะเพิ่งลองเป็นครั้งแรกแล้วก็ไม่ใช่ยาแรง” เธอจับมือฉันอย่างสำนึกผิด “ฉันขอโทษนะต้อยตึง ฉันแค่ไม่อยากเสียเธอไปถึงได้ทำแบบนั้น ฉันคิดว่าถ้าเธอติดยา เธอก็จะอยู่กับฉันตลอดไป”

“ฉันไม่โทษเธอหรอกมดแดง ทั้งหมดนั้นเพราะว่าฉันตัดสินใจเอง เธออย่าโทษตัวเองไปเลย” ฉันบอกกับเธอ

ฉันเป็นไข้ตัวร้อนจัดแต่ก็ตั้งตนรักษาตัวเองด้วยยาจากร้านขายยาใกล้บ้าน พินีสเข้ามาบอกว่ากลดมาเยี่ยม แต่เพราะฉันตั้งใจที่จะลบล้างคนที่หนีพี่ชายออกไปจากความทรงจำ จึงไม่ยอมให้พบ

“อย่าให้กลดมาที่นี่อีกนะคะ”

“ถ้าเขามาพี่จะห้ามยังไง” พินีสากล้วยผมยุ่งๆ ให้อย่างเวทนา

“ต้อยตึงไม่อยากพบกลดอีก ให้ต้อยตึงตายไปเสียดีกว่า”

“น่า... มันไม่ร้ายกาจอย่างนั้นหรอก แล้วต้อยตึงก็จะรู้สึกดีขึ้นเอง” เธอพยายามปลอบโยน

“ไม่ค่ะ” ฉันยืนยันความตั้งใจ

เวลาผ่านไปไข้กึ่งยังไม่ลด รู้สึกเจ็บในอกหายใจลำบาก ฉันนอนหลับไม่ได้สติ ทั้งยังละเมอไม่เป็นเรื่องเป็นราว กลดมานั่งเฝ้า ใช้ผ้าชุบน้ำลูบเนื้อตัวบรรเทาความร้อนให้ ใบหน้าเขาเคร่งขรึมมทุกข์ เมื่อฉันตื่นกลางดึก ก็เห็นเขาพับหลับที่เก้าอี้

จำได้ว่าตั้งแต่รู้จักกันมา สีหน้าท่าที่เขาเหมือนไม่เคยมีความสุข

เลย จนกระทั่งเรากลายมาเป็นคนรักที่ตั้งใจจะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน เมื่อนั้นที่เขาเริ่มหัวเราะ ปรักายตาเริ่มสะท้อนแสงแห่งความหวัง
 ปรักายแสงนั้นดับวูบตั้งแต่เขารู้ว่าฉันเป็นใคร

ตื่นขึ้นอีกที ได้ยินเสียงมดแดงและกวดทะเลาะกันลั่นบ้าน
 ฉันคลานออกจากห้องมาดู “ถ้านายมาอีกละก็ ฉันจะเรียกตำรวจ !”
 มดแดงว่าอย่างนั้น ส่วนพินีสาร์องให้ ขอร้องให้เขาไปเสีย
 พี่เถกิงที่กลัวฤทธิ์เดชมดแดง พูดยว่า
 “นายอย่ามาอีกเลย ต้อยตั้งเองก็ไม่ต้องการนาย”
 “ลองถามต้อยตั้งดูก่อน ถ้าเขาบอกว่าไม่ต้องการละก็ผมจะไป”
 เสียงเขากร้าว

คนอื่นๆ หันมาเห็นฉัน จึงเรียกอย่างถาม สีหน้ากวดเคร่งขรึม
 วิงวอน

“ต้อยตั้ง.....” เขาเรียกอย่างจะขอคำตอบ
 “ไปให้พ้น... แล้วไม่ต้องกลับมาอีก” ฉันร้องออกมา
 สีหน้าผิดหวังเสียใจของเขาทำให้ฉันต้องคลานหนีเข้าห้องไป
 ร้องไห้

ฉันถามตัวเองว่า ฉันต้องการให้กวดไปจริงๆ หรือ ฉันรอคอย
 ครอบครั้วมาตลอดชีวิต แต่ฉันก็ยอมรับเรื่องผิดพลาดที่เพิ่งเกิดขึ้นไม่ได้
 มันคงดีกว่า... ง่ายกว่า... ที่จะไม่ต้องพบกันอีก แล้วหลอกตัวเอง
 ว่าพี่ชายของฉันตายไปนานแล้ว

มดแดงตามมาลอบโยน “ปล่อยมันไปเถอะ ฉันจะดูแลเธอเอง
 ฉันจะเลิกลาและเธอก็จะเลิกด้วย ต่อไปนี้เราจะทำแต่เรื่องดีๆ”

ฉันรู้ว่ามดแดงรักหวงฉันและตั้งใจดี ทั้งๆ ที่เธอมีขีดจำกัดใน
 ความสามารถทุกด้าน เธอหาซื้อหยูกยาสำหรับเยียวรักษามาให้
 แต่เธอก็ยังผูกพันกับเจ้าหน้าที่เธอติดค้างเงินทอง แล้วยังเพื่อนๆ ที่ติดยาอีก
 ด้วย ในระหว่างที่ฉันช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ มดแดงก็ยึดโทรศัพท์มือถือ
 ของฉันไปทำให้ฉันไม่รู้ว่ทั้งกวดและสองพี่น้องที่บ้านใหญ่ พยายามติดต่อกัน
 หลายครั้งหลายหน ตอนหนึ่งเมื่อตื่นจากนอนซมเพราะพิษไข้ ฉันได้ยิน
 เสียงเธอพูดโทรศัพท์อย่างขุ่นเคืองขู่เข็น

“ขอบอกเป็นครั้งสุดท้ายว่าอย่ามายุ่งกับต้อยตั้ง..... ถ้าพวกมึงไม่
 ยอยากเดือดร้อนละก็อย่าโทรมาอีก..... เข้าใจไหม.....”

ฉันยังได้ยินเธอตำว่กวดทางโทรศัพท์ ที่เขาทิ้งแม่ไปทำให้ท่าน
 ต้องทนทุกข์จนวันตาย... ทิ้งฉันไว้กับพ่อเลี้ยงโรคจิตที่ถูกทรมาณตาม
 ลำพัง “.....ที่ตอนนี้มึงจะกลับมาอ้างว่าเป็นพี่ มึงมีหัวคิดหรือเปลววะ
 หรือว่ามีแผนการอะไรจะทำกับต้อยตั้งอีก อย่างนี้กว่ากูโง่ รู้ไม่ทันมึงนะ”

คำพูดของมดแดงคงทำร้ายจิตใจกวดเอาการทีเดียว

กวดไม่ได้ย่างกรายมาหาอีก แต่ว่าเขาทำในสิ่งที่ฉันคาดคิดไม่ถึง
 ถึง เขาติดต่อกับสองพี่น้องกระบุงและบุงก็ ฉันไม่รู้ว่เขาพูดอะไรบ้าง
 แต่ว่พวกเขาคงเป็นนักพูดที่ดีกันทุกคน เพราะเรื่องที่ถูกผ่านไปยัง
 คุณพ่อคุณแม่ ทำให้ท่านทั้งสองร้อนใจ บอกให้ลูกๆ มารับฉันจากบ้าน
 ของพินีสาร์ โชคดีที่มดแดงไม่อยู่ ไม่อย่างนั้นเรื่องคงไม่จบง่าย ๆ

วันนั้นฉันตื่นขึ้น ได้ยินเสียงพินีสาร์พูดกับใครแว่วๆ แล้วย่าง
 สูงๆ ไบหน้าขาวๆ สะอาดสะอาดที่เคร่งขรึมของกวดการก็ผ่านประตูห้อง
 เข้ามา ที่แรกฉันไม่เชื่อว่มันเป็นความจริง คิดว่ตัวเองป่วยหนักจนฝัน
 ไป

แล้วบุงก็ก็ตามเข้ามาลูบหน้าลูบตาจับเนื้อตัวฉันอย่างเป็นห่วง

“ต้อยตั้ง.....เป็นยังงัยบ้าง”

“บุงก็... พี่บุง...”

“ต้อยตั้ง พี่ชายเธอบอกว่าเธอไม่สบาย... เราโทรมาแต่ว่มดแดง
 เกเรมาก แต่ถึงยังงัยเราก้ทิ้งเธอไว้ที่นี้ไม่ได้”

“พี่ชายฉัน..... เขาไปหาเธอหรือ.....”

กวดการมองฉันอย่างอาทร พุดขรึมๆ

“เธอไม่สบายมากรู้ไหม พี่จะพาไปโรงพยาบาล”

พินีสาร์ตามเข้ามาสนับสนุน “ไปเถอะ ต้อยตั้ง อย่าอยู่อย่างนี้เลย
 อาการเธอแย่งเรื่อยๆ”

ความเจ็บป่วยกายใจ ทำให้ฉันยอมตามอย่างไม่มีข้อแม้ ยอมให้
 กวดการซ้อนตัวอ้อมขึ้นรถ ตัวเขาสูงใหญ่แข็งแรงขณะที่ฉันผ่ายผอมลง
 อย่างมากมายในช่วงเวลาไม่กี่วัน

แพทย์ที่โรงพยาบาลรับตัวฉันไว้ทันที โชคดีที่พวกเขาไม่พบ
 ร่องรอยที่ชัดเจนเรื่องยาที่ฉันเสพเข้าไปเมื่อหลายวันก่อน มีคำถาม
 ในสีหน้าสงสัยของแพทย์ว่ฉันได้ใช้ยาอะไรไปบ้าง

แต่คุณพ่อคุณแม่เป็นบุคคลนำหน้าถือ พอพวกท่านยืนยันว่
 ฉันเป็น “เด็กดี” ข้อสงสัยจึงถูกมองข้ามไปเสีย

พอได้รับการรักษาพยาบาลที่ถูกต้อง และยาที่มีประสิทธิภาพสูง
 อาการป่วยก็ดีขึ้นอย่างรวดเร็ว ครอบครั้วของบุงก็ผลัดกันมาดูแล

ราวกับฉันเป็นคนหนึ่งในครอบครัว บางครั้งกฤดาการมาคนเดียว
เฝ้ามองฉันเงิบๆ ส่วนคุณพ่อคุณแม่ก็เป็นห่วงเป็นใย ทำให้ฉันตื่นตื่น
จนหน้าตาซีม

ตอนนี้ฉันซ่อนแผลเป็นที่กระจายเกลื่อนหลังไม่ได้อีกแล้ว ทุกคน
คาดเดาไม่กล้าใถ่ถาม ฉันยังไม่สบายจึงไม่ถูกชักชวนนอกจากได้รับการ
เอาอกเอาใจอย่างดี

บุงก็เล่าว่า “มดแดงโทรศัพท์มาแล้วที่บุงรับสาย มดแดงฝาก
ให้บอกต๋อยตั้งว่าให้รักษาตัวให้หายป่วยเร็วๆ”

“มดแดงไม่เกรแล้วหรือคะ”

“เค้าคงรู้ตัวแล้วมั้งว่าเกรไปก็ช่วยให้ต๋อยตั้งหายป่วยไม่ได้”

“แต่คงหวังจะพาต๋อยตั้งกลับไปหลังจากที่หายดีแล้ว” กฤดาการ
คาดเดา

“อย่าไปนะต๋อยตั้ง อย่าไปคบกับมดแดงอีกเลย มดแดงมีแต่
จะดึงให้ชีวิตเธอตกต่ำลง มาอยู่กับฉันแล้วเรียนหนังสือเถอะ”

“แต่ว่า.....”

“อย่ามีแต่เลยนะ” บุงก็รับเรา

“ฉันไม่ยอมรับกวน... ไม่อยากให้คนดี ๆ ต้องมาเดือดร้อน...”

“ไม่มีใครเดือดร้อนหรอก ทุกคนยินดีต้อนรับเธอเสมอ”

น้ำเสียงของกฤดาการหนักแน่น มองฉันอย่างจริงจัง

ฉันไม่โกรธไม่เคืองแล้ว เรื่องเขากับคุณไข่มุก ตั้งใจนับแต่บัดนั้น
ว่าฉันจะรับใช้เขาอย่างน้องสาวกับพี่ชาย... รวมทั้งรับใช้คุณไข่มุกด้วย
ถ้าหากว่าพวกเขาแต่งงานกัน

แล้วคนที่พี่ชายที่แท้จริงเล่า... ฉันนึกถึงกลด.... แต่
ความรู้สึกอดสูในหัวจิตหัวใจยังคงครอบงำ ทำให้ฉันปฏิเสธที่จะยอมรับ
คุณความดีของเขา แต่ก็มีบ่อยๆ ที่พอได้ยินเสียงประตูห้องเปิด ฉัน
ก็หันขวับหวังว่าจะเห็นคนที่พี่ชายที่ได้ช่วยชีวิตของฉันไว้.....

ฉันคิดถึงเขาจริงๆ จังๆ จนร้องไห้ฝันว่าเขามาหา แต่ครั้งผวาตื่น
ก็พบแต่ห้องที่ว่างเปล่า

ฉันมองโทรศัพท์ที่ข้างเตียงหลายครั้ง โทรไปหรือ... บอกว่า
ฉันสบายดีแล้ว... แต่ว่าเพื่ออะไรกัน ฉันจะทำร้ายเขาหรือว่าจะทำร้าย
ตัวเองหรือเปล่า หากว่าเรากลับมาติดต่อกันอีก

ลืมกันไปเสียเลยคงดีกว่า อย่าให้ฉันต้องจำเลยว่าคุณได้พบกับ
พี่ชายของฉันยังไง

พอมีโอกาสบุงก็บอกฉันด้วยสีหน้าที่แสดงความเสียใจ

“ต๋อยตั้ง ฉันรู้แล้วว่าพี่สินเป็นคนยังไง เขาเจ้าชู้ ยุ่งกับ
ผู้หญิงเยอะแยะไปหมด ถมทองโกรธมาก มาบอกให้ฉันเลิกคบกับเขา
แล้วละ”

“หือ ถมทองพูดยังไงบ้าง”

“ก็พูดเรื่องที่พี่สินพยายามจีบถมทอง... แต่ว่าถมทองรักฉัน.. ก็
เลยไม่เล่นด้วย” บุงก็เล่าอย่างเชื่อถืออีกฝ่ายอย่างสนิทใจ “แล้วเขา
ก็หันไปคองกับผู้หญิงอื่น ฉันไม่รู้หรอก แต่ว่าถมทองรู้และโกรธมาก
เลยมาบอกฉัน ขอบใจต๋อยตั้งมากนะที่เคยเตือน... ฉันขอโทษที่ไม่
ฟังเธอ”

บุงก็ข้างเป็นคนใสซื่อเหลือเกิน

บุงก็เล่าว่ามดแดงมาซุ่มดูที่บ้าน ทำให้ทุกคนไม่พอใจ เพราะ
มดแดงทำตัวนักร้องเกร คุณพ่อจึงขอให้เพื่อนซึ่งเป็นตำรวจส่งลูกน้อง
มาคอยดูแล พอฉันใกล้จะหายดี ก็ได้ยินพวกเขาถกเถียงกันว่าจะให้
ฉันไปอยู่ที่ไหน คุณแม่พูดว่า

“ปล่อยให้กลับไปอย่างเดิมก็ไม่ดี ให้ไปอยู่ที่บ้านก็ได้.....”

แล้วต่อมาคุณแม่ก็บอกว่า อาจารย์พรรณี เพื่อนคนหนึ่งของท่าน
ยินดีจะรับฉันไปอยู่ด้วย อาจารย์เป็นมาย ลูกสาวไปเรียนต่อที่
ต่างประเทศ จึงมีห้องว่างและกำลังต้องการเพื่อน

“อาจารย์จะช่วยทบทวนวิชาเรียนให้ด้วย... แต่ถ้าหนูไม่ยอมไป
ก็ไม่ต้องฝืนใจนะลูก.....”

ฉันไม่มีครอบครัว ไม่มีใครเป็นห่วงและไม่จำเป็นต้องเป็นห่วงใคร
ไปอยู่กับอาจารย์ คงไม่แยกว่าอยู่บ้านป่าเปลว ที่สามัคยแอบจับจ้องมอง
ด้วยประกายตาวาววาม หรืออยู่กับมดแดงที่เคยบังคับยึดเยียดเรื่องเพศ
ที่ผิดวิสัยให้ แล้วยังพาไปเสพยาเมากับเพื่อนๆ ซี่ยาของเธอ

“แล้วต๋อยตั้งจะบอกใครหรือเปล่านั้นจะไปอยู่ที่ไหน”

บุงก็เสียบเคียงถาม เธอได้ยินพวกผู้ใหญ่พูดกัน ก็เลยพลอยกลัว
ว่าฉันจะทำให้อาจารย์ พรรณี ซึ่งเป็นผู้หญิงตัวคนเดียวต้องเดือดร้อน

“ฉันบอกได้หรือเปล่า”

“ไม่รู้ซี.....”

“พี่เชื่อว่าต๋อยตั้งคิดเองได้ ว่าอะไรควรหรือไม่ควร”

อีกครั้งที่ท่าที่เชื่อมั่นของกฤดาการ ทำให้ฉันรู้สึกหัวใจพองโต.....